

1

LANG VOORDAT IEDEREEN WAKKER WERD, had het paard al in de gaten dat er moeilijkheden op komst waren. Hij keek de duisternis in en zag twee lichtpuntjes steeds groter worden op een weggetje waar midden in de nacht bijna nooit auto's reden.

Storm Warning bewoog onrustig in zijn stal. Zijn spieren deden pijn, maar niet op een vervelende manier. Het gejuich van het publiek dat hem uren eerder naar de overwinning had gedreven weergalmde nog in zijn oren. Hij had gerend tot zijn grote hart – twee keer zo groot als het hart van een normaal paard – bijna uit zijn borstkas barstte, maar hij zou het zo weer doen. Want Storm genoot ervan om zo hoog te springen dat het voelde alsof hij vloog, maar van één ding hield hij nog meer: galopperen, zo snel als de wind. Hij bonkte ongeduldig met zijn schouder tegen de staldeur. Over een paar uur begonnen de vogels aan hun ochtendlied en zou de zon de bladeren van de oeroude bomen waaraan White Oaks Manege haar naam dankte met goud omlijnen. Niet lang daarna zou stalmanager Morag rammelend met emmers de stallen binnenkomen, een vrouw waar hij geen hekel aan had maar die hij ook niet bijzonder aardig vond. Dan kwamen ook de stalmeisjes uit hun appartement boven het kantoortje naar beneden, nog een beetje stijf en met hun haren in de war.

Maar dat was niet de reden dat Storm rusteloos was. Hij wachtte vol ongeduld op het moment dat het meisje waar hij zo dol op was over de bedauwde velden aan zou komen lopen, samen met de oude vrouw die naar exotische oorden rook en magische, helende handen had. Zo gauw Casey en mevrouw Smith 's ochtends bij zijn stal waren, was alles goed in zijn wereld.

Maar vandaag voelde het anders. Verkeerd. Storm zag hoe de auto bij de omheining van White Oaks heel langzaam ging rijden en de koplampen uitdeed. De auto sloop als een panter over de weg en stopte voor Peach Tree Cottage. Drie donkere schimmen stapten uit.

In een piepklein slaapkamertje in Peach Tree Cottage, in het graafschap Kent dat wel de tuin van Engeland genoemd wordt, lag Casey Blue te dromen. Er speelde een glimlach om haar lippen. In haar droom reikte ze naar de trofee van de Badminton Horse Trials, een prachtig beeld van drie zilveren paarden op een rood met zwarte sokkel. Overal om haar heen klonk gejuich en applaus.

‘Dit is een enorme prestatie voor Casey Blue,’ galmde de omroeper. ‘Ze is de jongste winnaar ooit van een van de zwaarste eventingwedstrijden ter wereld.’

Hij zei niet dat het wel heel onwaarschijnlijk was dat een arme tiener uit een grauwe flat in een slechte buurt van Londen de beste ruiters van de wereld had verslagen en kampioen van Badminton was geworden op een paard

dat ze voor een dollar van het slachthuis had gered, maar Casey had zo'n vermoeden dat hij dat wel dacht. En dat kon ze hem niet kwalijk nemen. Eventing is het zwaarste onderdeel in de paardensport. Ze had een dressuurproef moeten doen, een crosscountry moeten rijden en een springconcours moeten afleggen. Toch was het onmogelijke gebeurd en dat kwam door Storm. De slopende crosscountry had hem niet verzwakt, hij voelde juist heel zeker en sterk tijdens het springen die laatste dag.

In de droom lachte Casey zo breed dat haar kaken pijn deden. Maar op het moment dat ze de trofee vastpakte, werd hij uit haar handen gerukt. Opeens werd ze omringd door officials.

Eentje zei: 'Er is een fout gemaakt. Jij bent de winnaar helemaal niet. Je verdient het niet om de kampioen van Badminton te zijn.'

'Wat bedoelt u? Waarom niet?'

'Je vader is een inbreker. Een ordinaire dief.'

'Niet waar!' Casey gilte de woorden bijna. 'Hij heeft één keer een fout gemaakt, lang geleden, en daar heeft hij voor geboet. Hij heeft zijn straf in de gevangenis uitgezeten. Heeft u nooit een fout gemaakt? En trouwens, wat heeft dat ermee te maken? Dit gaat niet over mijn vader. Dit gaat over Storm en mij. *Wij* hebben de dressuurproef gedaan en de crosscountry gereden. *Wij* hebben die tijden gehaald en die punten op het bord gezet. Dit is *ons* leven. Dat is toch waar het om gaat?'

Maar de officials liepen weg en namen de trofee mee. De arena was al bijna leeg. De achterblijvers wierpen af-

keurende blikken over hun schouder.

‘We hebben gewonnen,’ protesteerde Casey terwijl de tranen over haar gezicht stroomden. ‘We hebben echt gewonnen, dat weten jullie heel goed.’

Ze schrok wakker van hard gebonk. Ze bleef bewegingloos liggen terwijl ze nachtmerrie en werkelijkheid uit elkaar probeerde te halen. Hadden zij en Storm Badminton gewonnen of niet? Ja, dat hadden ze. Na een feestelijke avond was ze om middernacht gaan slapen. De trofee stond tussen de champagneglazen op de keukentafel.

Ze glimlachte van opluchting en ontspande zich in de kussens. Nu had ze alleen nog fijne dingen om naar uit te kijken. Boven aan de lijst stond het Kentucky Three-Day Event, de internationale eventingwedstrijd in Amerika. Ze mocht meedoen omdat ze Badminton had gewonnen. Dat was de kers op de taart geweest op de beste dag van Caseys leven.

Weer hoorde ze gebonk en deze keer klonk ook het geluid van voetstappen op de trap en lichten die werden aangedaan. Casey bewoog nog steeds niet. Het was stikdonker buiten. Op de klok zag ze dat het 3.46 uur was en ze had er een gruwelijke hekel aan om zo vroeg op te staan, zelfs als ze naar een wedstrijd moest.

Trouwens, er waren genoeg andere mensen om de deur open te doen. Haar vader stond altijd vroeg op, net als Peter, Storms hoefsmid en haar... vriendje. Daar moest ze nog aan wennen, aan dat woord. Sinds gisteren was hij haar vriendje. En dan was Angelica Smith er ook nog, haar drieënzestigjarige coach en een slechte slaper. Ze was op de

raarste tijden wakker en dronk vaak midden in de nacht een kopje thee.

De gedempte stemmen in de keuken klonken steeds harder. De trap kraakte. Peter riep voor haar deur: 'Case, ben je wakker?'

Ze ging rechtop zitten en veegde haar donkere haar uit haar ogen. 'Nu wel, ja.'

Het licht viel naar binnen toen hij de deur opendeed. Zijn overhemd hing open zodat ze zijn bruine gespierde buik kon zien. Ondanks het barbaars vroege uur kreeg Casey vlinders in haar buik.

Ze bloosde toen ze dacht aan wat er de vorige avond was gebeurd. Hij had haar gekust. Hij had gezegd dat hij van haar hield. Maar nu keek hij bezorgd.

'Wat is er aan de hand?' vroeg ze. 'Is het die boer weer? Hij schijnt het nogal leuk te vinden om ons in alle vroege wakker te laten schrikken. Of is het Morag en is er iets met een veulen?'

'Casey, je moet je aankleden en naar beneden komen. De politie is er.'

'De *politie*? Casey was nu klaarwakker. 'Wat willen ze? Is alles goed met Storm? Hij is toch niet gestolen?'

'Nee, Case, ze zijn hier voor je vader. Ik denk dat je zo snel mogelijk moet komen.' En toen was hij weg.

Casey vloog in paniek haar bed uit en probeerde met trillende handen haar spijkerbroek aan te krijgen. Ze trok haar trui binnenstebuiten over haar hoofd. Er buitelden duizenden gedachten tegelijk door haar hoofd.

Toen Roland Blue werd gearresteerd en veroordeeld

voor diefstal met geweld was Casey veertien geweest. Juist het feit dat hij de meest onwaarschijnlijke dief van de hele wereld was, had het nog erger gemaakt. Zij kende haar vader alleen als vriendelijk, grappig en lief. In de rechtbank hadden vrienden en vroegere werkgevers in de rij gestaan om te zweren dat hij trouw en eerlijk was.

Maar hij had ook een gebrek aan zelfvertrouwen en liet zich makkelijk ompraten. Hij zag altijd het beste in iedereen, dat maakte hem sympathiek, maar ook te goed van vertrouwen.

Een paar jaar eerder had hij de verkeerde vrienden gekregen. Ze hadden hem ervan overtuigd dat een multimiljonair een paar honderdduizend pond niet zou missen. Ze hadden gevraagd of hij mee wilde doen aan een inbraak en hij had ja gezegd. Helaas was de miljonair wakker geworden en hem met een knuppel te lijf gegaan. Net toen Roland Blue hem met een lamp bewusteloos sloeg, kwam de politie eraan. In de chaos waren zijn handlangers ervandoor gegaan.

Roland weigerde zijn maten te verklikken en was er alleen voor opgedraaid. Vandaar die gevangenisstraf van achttien maanden.

Sindsdien was hij op het rechte pad gebleven. Hij was bij een kleermaker gaan werken en dat was zijn passie geworden. Hij had er echt talent voor. Caseys wedstrijdjas voor Badminton had hij met de hand gemaakt, met een prachtig geborduurd rozenmotief op de schouders en de mouwen als herinnering aan haar moeder, die gestorven was toen Casey nog maar twee jaar was. Rozen waren de lievelings-

bloemen van haar moeder. Casey aanbad haar vader, met al zijn fouten, en ze had niet trotser op hem kunnen zijn.

En nu dit.

Ze rende de trap af en stormde de keuken in. Wat ze daar zag, deed haar nog het meeste denken aan een scène uit een film.

Mevrouw Smith leunde tegen het fornuis in haar oude zijden ochtendjas en haar gezicht was vertrokken van woede. Dat was misschien nog wel het allerengste, want er waren maar weinig dingen in het leven die het evenwicht van mevrouw Smith konden verstoren. Peter stond naast haar. Hij wilde een stap in Caseys richting zetten, maar mevrouw Smith fluisterde iets en hij bleef meteen staan.

Aan de andere kant van de tafel stond een grote man met zwart haar en een pokdalig gezicht met een paar onderkinnen eronder. Zelfs zonder te bewegen had hij een bijzonder onheilspellende uitstraling. Zijn blik gleed langs haar heen alsof ze niet belangrijker was dan de koelkast en richtte zich toen op haar vader, in zijn gekreukelde kleren van de vorige dag.

Naast Roland Blue stonden nog twee politiemannen, de een donker en atletisch, de ander klein, stevig en ergens achter in de vijftig, met een onhandelbare bos haar en koffiekleurige ogen. Aan de ongezonde kleur van zijn gezicht kon je zien dat hij te weinig slaap kreeg en juist te veel cafeïne en afhaalmaaltijden, maar zijn doordringende blik was intelligent.

‘Inspecteur Lenny McLeod,’ zei hij terwijl hij met uitgestrekte hand op haar af kwam. ‘Dit zijn mijn collega’s,

agent Dex Higgins' – hij gebaarde naar de zwarte politieagent – 'en hoofdinspecteur Bill Grady. Jij moet Casey zijn. Sorry dat we jullie zo vroeg moeten storen. Het kon niet wachten.'

Casey negeerde zijn hand. Ze wilde naar haar vader toe rennen, maar iets in de houding van de mannen hield haar tegen. 'Wat is er aan de hand?' wilde ze weten. 'Wat kon er niet wachten? Laat mijn vader met rust. Hij heeft niets verkeerd gedaan.'

'Dat maakt de rechter wel uit,' snauwde Grady. 'We hebben een heleboel bewijs voor het tegendeel.'

Roland Blue lachte kort. 'Dat is een leugen. Bewijs waarvan? Dat ik een baan heb als kleermaker en dat ik me keurig gedraag? Wat zou ik dan gedaan hebben? Kauwgum op straat laten vallen?'

Higgins fronste. 'Het is wel iets ernstiger.'

'Een parkeerbon? Is dat het? Luister, als u een referentie nodig heeft, vraag het dan aan mijn baas, Ravi Singh. Hij zal u wel vertellen...'

'Dat hebben we al gedaan.' Grady perste zich in een keukenstoel. 'Kunt u me vertellen waar u was op 27 april tussen twaalf uur en kwart over één 's nachts?'

Casey verkilde. De kou drong als wintermist tot diep in haar botten door.

'Ik was thuis in Hackney, Redwing Tower nummer 414. Vraag maar aan Ravi. We hebben samen twee nachten doorgewerkt om een jasje voor Casey af te maken. Ik wil het u wel laten zien.'

'Meneer Singh heeft bevestigd dat hij die avond bij u

was,' zei McLeod. 'Maar hij vertelde dat hij vlak voor midnacht uit uw flat is vertrokken toen hij te moe werd om verder te gaan. U heeft hem kennelijk aangeraden om naar huis te gaan en wat te slapen.'

'Dit gesprek wordt niet voortgezet zonder een advocaat, heren,' onderbrak mevrouw Smith. 'U heeft genoeg gezegd. U maakt een verschrikkelijke fout en ik raad u aan te vertrekken voor u nog meer schade aanricht.'

Roland glimlachte. 'Bedankt mevrouw Smith, maar ik heb niets te verbergen.' Hij wendde zich tot de mannen. 'En wat dan nog? Gaat u me arresteren omdat ik bezorgd was om een vriend?'

'We zijn meer geïnteresseerd in een overval op een pakhuis die plaatsvond toen u die nacht alleen was,' zei Grady. 'Een overval waarbij een bewaker werd neergeschoten. Hij is gisteren overleden. Daarmee is dit een moordonderzoek geworden.'

Roland trok wit weg.

Casey slaakte een kreet en wilde op hem afrennen, maar Higgins pakte haar bij de arm.

'Laat haar met rust,' zei Peter woedend.

Grady viel tegen hem uit: 'Nog één stap, jongen, en je zit in de cel voor je het weet. Blijf waar je bent en hou je kop.'

Mevrouw Smith bekeek hem vol afkeer. 'We hebben het recht om een advocaat te bellen, hoofdinspecteur, en om met respect behandeld te worden.'

Grady hees zichzelf overeind en gooide een papier op tafel. 'Bel alle advocaten die u wilt, mevrouw. Maar nu heeft ons arrestatiebevel voorrang. En wat dat respect betreft...

dat bewaren we voor mensen die het verdienen. Dex, wijs meneer Blue op zijn rechten.'

McLeod wierp Casey een waarschuwend blik toe en stuurde haar in de richting van Peter.

Agent Higgins begon: 'Roland James Blue, ik arresteer u op verdenking van moord. U hoeft niets te zeggen, maar het kan uw verdediging schaden als u tijdens verhoor iets niet vertelt waar u zich later in de rechtszaal op wilt beroepen. Alles wat u zegt kan als bewijs worden ingebracht...'

'Maar dit is belachelijk! U pakt de verkeerde man op. Casey, jij gelooft me toch? Ik ben onschuldig.'

'Dat weet ik, pap. Dit is allemaal een verschrikkelijk misverstand. We maken het in orde, ik beloof het.'

'Dat zullen we zeker doen,' zei mevrouw Smith.

'Genoeg tijd verspild,' grauwe Grady. 'Doe hem de handboeien om, Dex. We brengen hem naar de cel, waar hij thuishoort.' Hij duwde het stel bijna naar buiten, de duisternis in.

Casey liet haar armen langs haar zij vallen. Het leek alsof iemand aan een draadje had getrokken en haar hele leven begon te ontrafelen.

McLeod keek even naar de trofee op de keukentafel. 'Ik hoorde op het nieuws dat je gisteren Badminton hebt gewonnen, Casey. De jongste winnaar in de geschiedenis. Dat is nogal een prestatie. Het spijt me dat we dit bederven. Begrijp alsjeblieft dat wij ook maar ons werk doen. Eh, gefeliciteerd.'

De deur sloeg dicht. De motor van de auto brulde en weg waren ze.